

Szentendrei Református Hírlevél - megjelenik negyedévente
www.szre.hu

Húsvéti köszöntés

A keresztyén gyülekezet első ünnepe a húsvét volt. Minden héten ünnepelték, amikor csak a pihenő napon egybegyűlt a közösség: Jézust, aki Feltámadott! Ő alapította a tanítványi közösséget, s az ő személyes jelenléte adta meg az istentisztelet mindenkorai középpontját is. Ez emeli ki a keresztyén egyházat a társadalmi klubok sorából a mai napig:

"Krisztus feltámadott, Két halál elragadott, Örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk, Alleluja!"

A zsidók szombatja mellett már az első században külön ünnep volt a "hét első napja" (Márk 16,19) a keresztyének számára, a zsinagóga és az egyház különválása után pedig ebből lett a vasárnap, az egész keresztyén világ szent napja. Mit adhatunk mi a világnak? Éppen ezt a hitet: nem vagyunk magunkra hagyottak. Isten örök szeretete emberré lett, köztünk lakott és Krisztus személyében értünk áldozta magát. Az Atya válaszul kihozta őt a mélységek mélységéből, és maga mellé ültette a mennyei dicsőségben. Ezért a húsvét a Feltámadott közöttünk való lelki jelenlenségének boldog ünnepe. *"Nincs már szívem félelmére Nézni sírom fenekére, Mert látom Jézus példájából, Mi lehet a holtak porából.*

Szűnjetek meg kétségeim, Változzatok félelmeim Reménységgé s örömmé, Mert nem alszom el örökké. - így valljuk meg még a temetéseken is azt a hitünket, hogy a Feltámadott Krisztus valóban "fénylő győztes", aki erősebb a halálnál. *"Királyi zászlók lobognak, Fénylik titka keresztfának, Az élet ottan halni tért, Holtával nyervén drága bért."*

Kisfiúként persze a locsolkodás jelentette először a húsvétot. Bekopogni bátran rokonhoz-ismerőshöz, és sütemény meg aprópénz reményében elhinteni az illatos kölnit lányok és asszonyok hajára - afféle "lovagi hadjárat", a bátorság és talpraesettség próbája volt ez a népszokás a szorongó, tegnap-még kisfiúknak, és nagy kár, hogy ez is kivesző félben van, mint annyi más hagyományos érték.

Az én első igazi húsvétom azonban sokkal később, felnőtt fiatalember koromban jött el, de előtte ott volt a Nagypéntek, mint a valóságban is.

"Mind, ami kín s ütés ért, Magam hoztam reád; Uram, e szenvedésért Lelkemben ég a vád. Feddő szót érdemelve Itt állok én szegény, S kérek, lelked kegyelme Sugározzék felém!" - énekelte a gyülekezet a farsori templomban, és ez annyira igaz volt nekem, hogy kicsordultak a könnyeim. Ott álltam lélekben a kereszt alatt, s az értem szenvedő Jézussal szemben le kellett tennem a fegyvert. Elismertem, bűnös vagyok, sőt, halálának okozója is. Nagyon keserű pillanat volt.

Aztán teológus lettem, és első húsvéti legációm egy kicsi, baranyai faluba, Ivándárdára vetett, amely Magyarbóly szörványa volt akkoriban. Ott nem volt nagy gyülekezet, mint ahol én felnőttem a fővárosban, de még templom sem. A földszintes vidéki iskola egyik parányi osztálytermében a katedra volt megterítve úrvacsorával, és a padokban ültek a megilletődött hívek. Nagy áhítattal fogadták a "tiszteletes urat", vagyis a tizenkilenc éves legénykét, aki én akkoriban voltam - és az iskolapadból még jószerivel ki sem nőttem, máris igehirdető fiatalember ott tapasztalta meg először igazán, hogy Jézus valóban jelen van a benne hívők között. Az istentisztelet után

madarak hancúroztak felettünk a friss, napfényes levegőben, és a kék égen úgy integettek a villogó, fehér felhők, mintha az örökélet csodáját akarták volna belénk írni. Körülöttünk a falu utcáján a frissen meszelt házak. Nem kellett sokat beszélünk egymással. Kezet adtunk, mint a "Pathmosz" tanítványai Hölderlinnél, és megbékélt szívvel hazatértünk. Nem esett több szó.

Ilyen feltámadásos húsvétot adjon nekünk az ég Ura, 2009. bajokkal és gondokkal teli esztendejében!

dr. P. Tóth Béla lp.

A feltámadás modern rajzon

Húsvéti ünnepi rendünk

Virágvasárnap:	ápr. 5.	de. 8 ó.	istentisztelet
		de. 10 ó.	konfirmáció
		du. 6 ó.	templomi hangverseny
Nagyheti alkalmak:	ápr. 6-9.	este 7 ó.	Bűnbánati esték
Nagypéntek:	ápr. 10.	de. 10 ó.	Istentisztelet, úrvacsora
		du. 6 ó.	Passio, úrvacsora

HÚSVÉT I. nap:	ápr. 12.	reggel 7 ó.	Régi ref. temetőben feltámadást köszöntő istentisztelet
		de. 8 ó.	Ünnepi istentisztelet, úrvacsora (konfirmálók)
		de.10 ó.	Ünnepi istentisztelet, külön kelyhes úrvacsora
		du. 6 ó.	Legátus igehirdetése, úrvacsora
HÚSVÉT II. nap:	ápr. 13.	de.10 ó.	Ünnepi istentisztelet, úrvacsora

Jelentés a Szentendrei Református Egyházközség 2008. évi életéről

Visszatekintve gyülekezetünk 2008. évi életére Isten iránti hálával azt mondhatjuk, Urunk sok jelét mutatta kegyelmének. Megőrizte életünket, megszabadított a próbatételekben és gazdagon megáldotta igyekezeteinket. Az elmúlt évben is a vasárnapi és ünnepi istentiszteletek voltak közös életünk centrumában, de ezekhez sok más igei alkalom is kapcsolódott. Ilyen volt az ökumenikus imahét januárban, a konfirmáció virágvasárnapon, a felnőtt konfirmáció és kereszteleés adventben, a reformáció emlékünnepe evangélikus testvéreinkkel. Áhítattal vettünk részt a gyermekek karácsonyi ünnepségén a zsúfolt templomban, de örömet jelentettek a volt felnőtt konfirmálók házi összejövetelei, a kismama kör, amit Bartháné Timár Judit vezetett és az ifjúsági órák, valamint a sok-sok gyermek-alkalom is.

Nyolcoldalas Kehely c. gyülekezeti újságunk az idén is rendszeresen megjelent, amit a munkatársak ingyenes szolgálattal hoztak létre. Jámborné Benkei Ildikó főszerkesztése, Kádár Péter nyomdai munkája és papír adományozása, Fazekas Andrea tördelői munkája révén létrehozott újságot negyedévente minden gyülekezeti tag címére eljuttattuk. A Református Gimnázium diákjai a tanév során minden hétfő reggel kétszer is zsúfolásig megtöltötték templomot, amikor tanáraikkal együtt hétkezdő áhítatra jöttek, de itt voltak az évnnyitó és évszázó istentiszteletek is, és az év során háromszor tartott gimnáziumi diák-csendesnap, valamint a nagypénteki diák-passió, és a karácsonyi betlehemes játék is. Pilisszentlászlói szórványunkban havonta volt református istentisztelet az ottani római katolikus kápolnában Timár Pál ny. lelkész gondozásában egész év során, karácsonykor úrvacsoraosztással, tizenkét alkalommal pedig vendégszolgálókkal. Egyházközségünk honlapján (www.szre.hu) rendszeresen olvashatók voltak a templomunkban elhangzott ígéhirdetések, aminek naponta átlag kb. száz olvasója volt a világ minden tájáról, Ausztráliától Californiáig, Erdélytől Felvidékig és Kárpátaljáig. Az elhangzott ígéhirdetések egész évben kinyomtatva is rendelkezésre álltak Farkas Turánka presbiternő jóvoltából betegek, házhoz kötöttek számára vagy ajándékozás céljára. Betegekhez számos alkalommal vittük el az úrvacsorát otthonukba vagy kórházba.

Augusztus 1-jén Németh Ildikó lelkész nő személyében új beosztott lelkészt rendelt ki gyülekezetünkbe az egyházkerület püspöke, mivel Veszélka Tamás hét év helyi szolgálata után megpályázta és elnyerte a budapesti egyetemi lelkészi állást. Az iskolai hittanórákat az izbégi, a püspökmajori és a központi iskolások számára minden héten tartottunk. Vasárnaponta három csoportban folyt a gyermek-istentisztelet a felnőttekkel egy időben, Németh Ildikó b. lelkész, valamint Albertné Bereczky Éva, Farkas Adrienn, Földi Nikolett, Szegediné Pusztai Ildikó, Tóth Eszter, Tóthné Ádám Zsuzsa és Vombergné Varnyú Erzsébet segítő szolgálataival. A gyülekezeti énekkart Bokorné Forró Ágnes és Farkas Zoltán vezette, templomi orgonálással az év során szolgált Arany Zsuzsanna, dr. Bartha Zsolt, Bartha Máttyás, Bokorné Forró Ágnes, Farkas Zoltán, Székely Gábor és Ferentzi Alpár - illesse köszönet áldozatos szolgálatukat. Az asszonykör gyülekezeti alkalmainkon, szeretetvendégségeken, hónap első vasárnapi teázásokon, az öregek gondozásával, valamint a temető és a templom tavaszi nagytakarításával és sok más módon is szolgált egész évben Nagy Lászlóné presbiternő vezetésével. Elkészítették a gyermekek és a 70 éven felüliek karácsonyi csomagjait és ez utóbbiak házhoz kihordásában is nagy részt vállaltak. Egész évben folyt a Lepramisszió részére való kötések készítése is. A templom takarítását gimnazistáink rendszeres részvételével szervezte és vezette Pongrácz Zsuzsa testvérünk. Az iratterjesztést gondozta Fülöp Zsolt presbiter, adventben egész hetes nagy ünnepi könyv-vásárral, a temetőgondnoki teendőket pedig Virág Zoltán presbiter végezte. Anyagi ügyeinkben a pénztár vezetésével, adminisztrációs teendőkkel és sok más módon is

segített Sikolya Zsolt gondnok úr. Nagy szomorúságunkra súlyos betegségben elment közülünk Angyalné dr. Demeter Judit presbiterünk, egyházközségünknek sok éven át jogi tanácsadója és segítője. Számvizsgálói munkát végzett Szabó Sándorné és Varga Lászlóné presbiter, a Gimnázium szakmai-pedagógiai ellenőrzésével dr. Bárdos László, pénzügyi ellenőrzésével pedig Óradnai Sándorné presbiterek szolgáltak. Május 17-én ökumenikus családi napot tartottunk a Skanzenben a Biblia Éve jegyében, amit augusztusban egyházközségünk által rendezett Biblia Kiállítás, valamint a Fő téren és más helyszíneken tartott ökumenikus rendezvények követtek színházi és filmelőadásokkal, gyermekprogramokkal.

Sok évtizede repedező templomunk állapota miatt az elmúlt év a templom nagymértékű felújítási munkáinak jegyében zajlott. Az alapokat betonkoszorúval, a falakat acéltűzésekkel és felső acélhuzallal erősítettük meg, a külső vakolatot és a tetőcserepezést kicseréltük, az esőcsatornázást és toronysisakot vörösrézre váltottuk, új villámhárító-rendszert építettünk ki, az ablakok üvegezését és az ajtók kőkereteit felújítottuk, a templomudvart budakalászi kővel leköveztük, ami alatt körben 1,5 m mély dréncsöves szarítóárok és esővízcsatorna is elhelyezésre került. A felújítás 37.882.536 Ft-ba került, amire 1.855.411 Ft-ot adakozott a gyülekezet, a többi időlegesen a Lakatos Alapból vettük kölcsön későbbi törlesztésre. Az egyházkerület 1,5 millió, a város 3 millió Ft támogatást adott. A munkában segítők nevét a templom déli falában talált palackpostában megörökítettük, amit ugyanott helyeztünk el, ahol azt a korábbi felújítók is tették.

Gimnáziumunk tetőtéri kápolnájában az idén az elektromos hálózat került kiépítésre, ahol nagyszerű jótékonyági koncertet is tartott az Egyesület szeptember 26-án a további építés, elsősorban a fűtés javára. A Református Gimnáziumban jelenleg 402 diák tanul és 36 tanár tanít. Köszönjük az igazgatóság, dr. P. Tóth Béláné igazgató és Földi János igazgató-helyettes, valamint a tanári kar minden tagjának és a munkatársaknak áldozatos helytállását a sajnos nem könnyebbé, hanem inkább nehezedő oktatási körülmények közt.

Lássuk egyházközségünk életét a számok tükrében: esküvőt tartott 9 pár. Megkereszteltünk 8 fiút és 20 leányt, felnőttként keresztelkedett 3 férfi és 3 nő, vagyis összesen 34 főt kereszteltünk. Koporsó mellett megálltunk 30 alkalommal, 15 férfi és 15 nőtestvérünket temettük el. A megkereszteltek száma örömteli módon idén 4 fővel több volt az eltemetetteknél. Konfirmált 14 fiú és 17 leány, összesen 31 ifjú, ezen kívül még 3 férfi és 5 nő felnőttként, vagyis a konfirmáltak száma az ifjakkal és felnőttekkel együtt 39 fő volt, ami öröndetesen a legnépesebb csoport a népmozgalmi adataink között. Úrvacsorával élt 715 férfi és 974 nő, összesen 1689 fő. A pilisszentlászlói szórványban az év során 19 férfi és 17 nő, összesen 36 fő úrvacsorázott.

Anyagi gazdálkodásunk adatai a következők: egyházfenntartói járulék volt 5.523.742 Ft, perselyes adakozással befolyt 2.616.336 Ft, adományok Isten dicsőségére 609.467 Ft, adományok gimnázium építésére 475.000 Ft, külföldi céladományok gimnáziumra 1.643.840 Ft, adományok templom renoválásra 1.855.411 Ft, borítékos áldozati adományok 439.000 Ft. Ez összesen 12.723.796 Ft. Egyéb bevételünk volt 24.900.912 Ft. Kiadásunk volt a templom felújítása nélkül 19.044.385 Ft, a szükséges különbséget az előző évi áthozatunkból tartalékolttal összegből fedeztük. Gimnáziumunk építésére egyházközségünk 2008-ban összesen 9.043.046 Ft-ot költött. Összefoglalva elmondhatjuk, Isten meghallgatta imádságainkat és megsegített bennünket a ránk váró nagy feladatokban. Erőt adott szolgálatainkhoz, vigasztalásunk és reménységünk volt a bajokban. Neki köszönjük az adakozók jószívűségét, az órállók hűségét, és minden imádkozó testvérünk könyörgését, amiket az előttünk álló újesztendőben is kérünk, hogy Istenünk továbbra is megáldhassa szolgálatunkat. *"Légy hív mind halálig, és néked adom az életnek koronáját!"* (Jel. 2, 10)

dr. P. Tóth Béla
lelképásztor

Szentendre, 2008. december 31.

Rendelkezés az SZJA 1 + 1 %-áról

Aki személyi jövedelemadót fizet, rendelkezhet annak kétszer 1 %-a felől. Az egyik 1 % felajánlásához az Alapítvány a Szentendrei Református Gimnáziumért és Kollégiumért támogatásának lehetőségét ajánljuk a testvérek figyelmébe: ehhez a rendelkező nyilatkozat megfelelő rovatába a 19179337-1-13 adószámot kell beírni. A másik 1 %-kal a Magyarországi Református Egyházat támogathatjuk: ehhez a nyilatkozaton a 0066 technikai számot kell feltüntetni. A Kehely mostani számához mellékelünk egy ilyen módon kitöltött rendelkező nyilatkozatot. A lap hátoldalán megtalálhatók a rendelkezéssel kapcsolatos tudnivalók.

A 2007. évi személyi jövedelemadókból gimnáziumi alapítványunk javára érkezett támogatás összegéről és felhasználásáról a Kehely előző számában már tájékoztatást adtunk. Köszönjük a támogatásokat! Az idei felajánlásokra különösen számítunk, mert ebben az évben egyházközségünk történetének talán legnagyobb volumenű beruházása kezdődik: a gimnázium tornatermének felépítése. Erről külön írásunkban számolunk be részletesebben.

Lesz tornatermünk a gimnáziumban!

Idei építési terveinket elsősorban az az egészen friss jó hír határozza meg, amire közel két éve vártunk: elnyertük a szükséges európai uniós támogatást - 250 millió forintot - a gimnázium tornatermének felépítéséhez, részleges akadálymentesítéséhez, két udvarának rendezéséhez, sporttechnológiai és informatikai eszközök beszerzéséhez!

Egyházközségünknek 28 millió forintos önrésszel kell hozzájárulnia a megvalósításhoz, de ha a még 2007-ben tervezett költségeket túllépi a projekt, amire az infláció (és esetleg a forintárfolyam) miatt is sajnos elég nagy esély van, akkor a túllépést ugyancsak nekünk kell fedeznünk. Egyelőre nehéz pontos becslésekbe bocsátkoznunk, hogy ez valójában mekkora további saját-erőt fog igényelni, de összességében akár több tízmillió forintra is szó lehet.

A projekt megvalósítására szerződést kell kötni a támogatást kezelő közreműködő szervezettel (VÁTI Kht.), majd közbeszerzési eljárás során kell kiválasztani a kivitelezőt. Mindez 3-4 hónapot vesz igénybe. A kivitelezés maga hozzávetőlegesen egy évig tart majd, így ha váratlan akadályok nem merülnek fel, a 2010-es tanévet már szép, új tornateremmel kezdhetjük! A gimnázium tetőtéri kápolnájának befejezése azonban valószínűleg a tornaterem-építés utánra marad.

Tavaly a templom felújításának elhúzódnása és a beállt fagyok miatt néhány kapcsolódó munkát már nem tudtunk elvégezni. Ebben az évben terveink szerint befejezzük az udvar tereprendezését és burkolását, felújítjuk a kápolna lábzetét, a Rákóczi utca felőli kőkerítést és kapuoszlopokat, s az utcai bejáratunk betonlépcsője is kőburkolatot kap.

Évek óta terveztük, hogy gyülekezeti termünket átépítjük: nagy ablakokat szerettünk volna nyitni az utca felé, hogy szép, világos legyen a terem. A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal a falkutatás alapján csak a régi feltárt ablakoknak megfelelő ablaknyílásokat engedtek volna kialakítani (az épület valamikor terményraktár volt). Így viszont éppen az átépítés célját nem értük volna el, ezért a terem felújításával egybekötve visszaállítjuk a korábbi állapotot.

Nagyon lehetséges, hogy az idén óvodafelújítással is kell még foglalkoznunk, de erről a Kehely mostani számának egy másik cikkében számolunk be.

Sikolya Zsolt
gondnok

Lesz református óvoda 2009-ben Szentendrén?

Miután törvényi szabályozás született arról, hogy 2010-től az önkormányzatoknak minden óvodás korú gyermek számára biztosítania kell az óvodai elhelyezést - amennyiben ezt a szülők igénylik -, városunk vezetése úgy ítélte meg, hogy ez a rendelkezés anyagi és emberi erőforrásait meghaladó kötelezettséget ró Szentendre önkormányzatára. Ezért már 2007-ben felvette a kapcsolatot a helyi egyházakkal, alapítványokkal, civil szervezetekkel, magánóvodatulajdonosokkal egyes meglévő óvodák fenntartásában való részvétel vagy új óvoda létesítése céljából. Egyházközségünk számára a Vasúti villasori Óvoda átvételét ajánlotta fel a város.

Nagyon nehéz döntés elé állította presbitériumunkat ez a megkeresés. Egyrészt az Isten dicsőségére végzett szolgálatra adott egy újabb lehetőséget, másrészt számot kellett vetni azzal, hogy a felajánlott óvoda jelentős mértékben felújításra szorul, állapota, felszereltsége nem felel meg az előírásoknak, ugyanakkor még évekig lekötötte anyagi erőnket a gimnázium építkezéseinek a befejezése (tornaterem, tetőtér, utcai homlokzat hőszigetelése stb.). De az is kérdéses volt, hogy egyházközségünk, amely lehetőségeinél fogva nem tud oktatási fenntartói szakapparátust működtetni, felvállalhatja-e egy második oktatási-nevelési intézmény fenntartását. Végül, miután több presbiter is felajánlotta tevékeny részvételét az esetleges átvétel előkészítésében és a fenntartói feladatok vitelében, úgy döntött előjárói testületünk, hogy nem utasítja vissza a felkérést. Kérte ugyanakkor az önkormányzatot, hogy a fenntartói feladatokkal együtt az ingatlan tulajdonjogát is adja át egyházközségünknek, az első három évben jelentős mértékben működjön közre a halaszthatatlan felújításokban, és szabaddá teszi az óvoda tetőtérét, hogy ott ki lehessen majd alakítani a jogszabályok által előírt - de jelenleg hiányzó - helyiségeket.

Az első kapcsolatfelvételt még hosszú tárgyalási folyamat követte. Eközben presbitériumunk létrehozta Óvodaügyi Bizottságát, amely építész, szakiparosok és építési vállalkozók bevonásával részletesen felmérte az elvégzendő munkákat. Megállapította, hogy 8-10 éven belül több mint 110 millió, ebből az első három évben közel 50 millió forintot kell költeni az óvoda felújítására. A felmérés eredménye alapján azt javasoltuk az önkormányzatnak, hogy az első háromévi felújításokat 50-50 %-ban vállalja az önkormányzat és egyházközségünk. Arról is nyilatkoztunk, hogy minden jelenlegi dolgozót és az óvodába beiratkozott gyermeket készek vagyunk átvenni az óvoda fenntartásának átvételével együtt.

Az óvoda munkatársait és a szülőket nemrég egy dolgozói és egy szülői értekezlet keretében tájékoztatták a város és egyházközségünk képviselői a tervezett átadásról, annak körülményeiről és következményeiről, hogy ők is kifejtessék véleményüket - a helyszínen, és később írásban is. Az értekezletek barátságos légkörben zajlottak le, sokan örültek a tervezett változásoknak, és senki sem fogalmazott meg aggályt vagy ellenvetést. Az azóta lebonyolított írásos nyilatkozattétel örömteli eredménye az volt, hogy sem a dolgozók, sem a szülők közt nincs olyan, aki a fenntartó változása miatt el akarná hagyni az óvodát.

A város vezetése a március 12-ei képviselő-testületi ülés elé terjesztette az eddigi tárgyalások eredményét. A testület túlnyomó többséggel támogatta a tervet, a végső döntést azonban csak a március 26-ai rendkívüli ülésén hozhatja meg, mert csak akkorra áll majd rendelkezésre minden, a döntéshez szükséges szakvélemény és dokumentum.

Sikolya Zsolt
gondnok

Szalagavató 2008

A Szentendrei Református Gimnázium idei 59 végzős diákja az iskola tíz esztendeje folyó munkájának kilenc, nyolc, öt vagy négy éve részese attól függően, hogy kisgimnazista éveik után az első nyelvi előkészítő osztályban folytatták-e tanulmányaikat, a négyéves felsőgimnáziumi képzést választották-e később vagy 14 évesen csatlakoztak az alap illetve nyelvi osztályhoz. Mindannyian tehetségesek. Van közöttük élelátással megáldott történészpalánta, jó gyakorlati érzékű mérnökjelölt, a számítógépek megszelídítője, földrajztudor, az irodalom és a nyelvek szerelmese, a társasági élet szervezője. Van a színpad meghódítására készülő táncos vagy színész, a formatervezésben elmélyülni vágyó, a lélek doktorának készülő, természeti környezetünkre gondosan vigyázó, a lovakért (is) rajongó. Persze akad a pénzügyeket majd rendező, épületeket álmodó, hajkölteményeket készítő, kis óvodásokkal törődni vágyó és számos, most még útját kereső ifjú felnőtt.

Összefogásuk, közösségük próbája is volt a bál felkészülés időszaka. A kora reggeli és délutáni táncpróbák, megegyezés kialakítása a társakkal, szülőkkel, tanárokkal mind-mind kintartást követeltek. Örömmel láthattuk, hogy kiállták a próbát. A családok számára is komoly erőfeszítés az utolsó éves gimnazista támogatása. A gimnázium tizenegyedikesei, szülei és tanárai a bál szervezési feladatait nagyon gondosan látták el. Gyimesi Krisztina tanárnő a 12.a osztályfőnöke (pót)anyai szeretettel, sok türelemmel segítette osztályát. A táncokat tanító tanárok és szakemberek munkájának eredményét a színpadon is megcsodálhattuk.

Reméljük, még sokszor lehetnek, lehetünk büszke tanúi sikereiknek.

Dr. Szabóné Kuzma Márta
osztályfőnök

12.a osztály

Felvételi a Református Gimnáziumban

Sokan értesültek a sajtóból, rádióból, hogy idén átalakították a felvételi rendszert a középiskolákban. Mivel a Szentendrei Református Egyházközség tíz éve középiskolát tart fenn, így jogos igény, hogy a Kehely olvasói, a gyülekezet tagjai pontos információhoz jussanak, hogyan is érintette ez a módosítás a mi gimnáziumunkat.

A nyolc- és hatosztályos gimnáziumokban az idei tanévtől megtiltották a szóbeli felvételiztetést, tehát pontosan azt, ami a mi válogatási rendszerünk lényegét alkotta. Azt, hogy időt és energiát nem kímélve leüljünk minden egyes kis diákkal fél órára, és megtudjuk, tud-e korosztályának megfelelően írni, olvasni, az olvasott szöveget megérteni, számolni, sőt elbeszélgethessünk vele az ő

fiatal kis életében fontos területekről is, mint pl. a szabadidő eltöltése, sport, zene-tanulás, rajz, versenyeken való részvétel, az iskolai közösségbe való beilleszkedés. Mindez mostantól a "nem értékelhető" kategóriába került, a kis jelölt személyisége az új törvény szerint már nem számít.

De akkor mi a fontos? Semmi más, csak a teljesítmény! A nyolc- és hatosztályos gimnáziumok a törvény szerint két lehetőség között választhattak: vagy az általános iskolai eredmények alapján döntenek, vagy megíratják a központi írásbeli felvételit, azaz kitöltetik a jelentkezőkkel a központilag kiadott magyar és matematika feladatlapokat. Mi hosszas töprengés és az Igazgató Tanáccsal való egyeztetés után az utóbbi (tehát az írásbeli felvételi) mellett döntöttünk. Ennek oka az volt, hogy az iskolánkba 16 község 28 iskolájából érkeznek tanulók, melyek közt van állami és egyházi fenntartású általános iskola is, de vannak alapítványi és magániskolák is. Még a nem szakmabeliek számára is könnyen belátható, hogy egy ötös vagy négyes osztályzat egészen mást jelent, vagyis más tudást takar itt és ott, igazságtalan lenne ezért csupán a hozott bizonyítványokat figyelembe venni és ezzel hátrányban részesíteni azokat, akik egy jól, felelősséggel tanító iskolából érkeznek, szemben azokkal, akik az iskola jellege miatt könnyebben jutnak a jó jegyekhez.

Tehát - jobb híján - a központi felvételit választottuk. A feladatlapok az OKÉV-től érkeztek az érettségivel (!) már megszokott módon: zárt borítékban a Polgármesteri Hivatalba, ahol a megadott időben átvehettük, majd a kezdés előtt fél órával felbontottuk és a diákoknak kiosztottuk. A feladatok az ún. "kompetencia alapú oktatásra" épültek, feltételezve, hogy minden kis vidéki iskola minden tanító nénije ezzel az új oktatási módszerrel foglalkozik diákjaival. Álljon itt egyetlen adat a gond illusztrálására: bár a 90 jelentkező mind ötös (legfeljebb négyes) jeggyel bírt matematikából az iskolák szerint, 17-en (!) a lehetséges 50 pontból nem érték el még a 20-at sem. Az elért eredménytől (sajnos teljesen függetlenül) lehet, hogy jól tudnak számolni és megállnák a helyüket egy gimnáziumban, ám ez a mostani kérdézési mód automatikusan kiejti őket az esélyesek közül.

A törvény előírása szerint a felvételi pontszámok felét (50%) az írásbeli adja, a másik felét a hozott bizonyítvány. Itt is adódott gond: pár éve az általános iskola alsó tagozatában megszűntették a jegyekkel való osztályzást, helyébe a szöveges értékelés lépett. Az írásbelire kapott számok (!) összeadása az írott szöveggel (!) a felvételiztető iskola feladata lett. Tanárainkból létrehozunk tehát egy bizottságot, amelynek az volt a feladata, hogy a sokféle szöveges értékelőlapot (mert minden iskola olyat használ, amelyet ő jónak talál) számokra valahogy átfordítsa.

Most már csak a végső feladat maradt hátra: összeadni a két számot (írásbeli vizsgaeredmény + szöveges bizonyítvány) és a papíron ott is állt az eredmény. Joggal kérdezhetjük most - de hát ez egy egyházi iskola, ráadásul gyülekezeti fenntartású! Igen, erre a törvényalkotók nem gondoltak, illetve csak annyiban, hogy futólag utalva egy törvényi paragrafusra lehetőséget adtak, hogy még októberben, a kiírásakor erre vonatkozóan közzétégyen az iskola némi szabályozást. Mi ezt meg is tettük a gimnázium honlapján, és ezzel egyidejűleg kibocsátottunk egy formanyomtatványt is, amit a helyi lelkes ajánló aláírásával a jelentkezési laphoz kellett mellékelni. Itt kérdeztük meg a diák (és a szülők) vallását, gyülekezethez való tartozását, hittan oktatáson való részvételét. Mivel a hittan fakultatív tárgyként minden iskolában felvehető, így az itt kapott jegy némileg módosíthatja a bizonyítványra kapott pontszámot: ennyi mozgásteret hagyott számunkra a törvény - ezzel próbáltunk élni.

Titokban azért eláruljuk az olvasóknak, hogy ha véget ér a pontháború, mi mégis rá fogunk szánni sok időt és türelmet, hogy a közös munka megkezdése előtt találkozzunk legalább a felvett, leendő kis diákjainkkal, és elbeszélgethessünk velük, megnézzük a rajzaikat, okleveleiket, meghallgassuk az éneküket és szavukat, és elmondjuk nekik, hogy ők számunkra igenis fontosak. Nem úgy csupán, mint pontszámok és adatok, hanem mint emberi élőlények is, akik éveken át a tanítványaink lesznek.

Dr. P. Tóth Béláné
igazgató

KŐVIRÁG - VERSENY

A Szentendrei Református Gimnázium **KŐVIRÁG 6 Természetvédelmi Szakköre** 2009. április 18-án a Föld Napja alkalmából rendezi meg a VIII. Áprily Lajos versenyt. A verseny célja a természetről, a természet szeretetéről és védelméről vallani; nem csupán rácsodálkoztatás az élő és élettelen természetre, hanem a természet üzenetének értelmezése a természetet értőn szerető diákok által.

A verseny négyes: vers- és prózamondó, népdal, képzőművészeti és fotóművészeti verseny. A bírálóbizottságban való részvételre neves szakembereket, szerzőket, szaktanárokat kértünk fel. A verseny szerepel a Református Iskolák versenykalendáriumában, de minden környéki kistérségi iskola, az összes eddigi résztvevő iskola s minden kárpát-medencei református iskola, összesen 174 intézmény, értesítést kapott versenyünkről. Jelentkezési határidő 2009. április 6.

Kiss Székely Zoltán, biológus, szakkörvezető

Etyekiek tervezett látogatása Szentendrén

Patronálási kapcsolatunk az etyeki reformátusokkal abba az időbe nyúlik vissza, amikor még Bolyki János, későbbi szentendrei lelkész (1970-1982-ig szolgált itt) városunkba kerülése előtt Etyeken volt lelképásztor a hatvanas években. Nehéz sorsa volt a túlnyomó többségében katolikus svábok lakta, parányi Buda-környéki faluban, amely Biatorbágytól néhány kilométerre délre, szép dombok között fekszik. Az ottani maroknyi reformátusság nem is gondolhatott pl. temploma fűthetővé tételére, ezért olyan ordító hideg volt a kertek végén magánosan álló, jéghideg templomban, hogy a lelképásztor főveget viselt a karácsonyi szolgálatkor (nem dús haja lévén) - az ünnepi létszám miatt ui. nem lehetett az egyébként fűtött gyülekezeti szobában tartani az istentiszteletet. A karácsonyi legátusok szájról-szájra adták is a hírt a Teológián: "Etyeken fővegben kell prédikálni!"

Amikor aztán Bolyki János Szentendrére került 1970-ben, itt éppen parókia bővült, nálunk a templomba is többen jártak, mint előző szolgálati helyén - elhatározta hát, hogy etyeki utódját, ha a szerény lehetőségekhez képest is, de segíteni fogja. Éppen akkoriban indult egyházunkban az ún. patronálási mozgalom, hogy a rászoruló egyházközösségeket segítsék meg az erősebbek, így lett Etyek is Szentendre "patronáltja". Évenként ez egy (többnyire inkább jelképes) támogató összeg megküldését jelentette, meg kölcsönös vendég-igehirdetéseket, némelykor pedig gyülekezeti látogatásokat is. Folyt is ez a támogatás éveken át, aztán a patronálási rendszer később hivatalosan megszűnt ugyan egyházunkban, de Szentendre és Etyek közt Bolyki János távozása után is, mind a mai napig, ha lazább formában is, de fennmaradt.

Egyházközösségünk egy csoportja autóbuzos kirándulással két éve járt Etyeken (éppen az ottani Bor Ünnepen, május végén), ahol nagyon kedvesen vendégül láttak bennünket a gyülekezetben - idén pedig mi szeretnénk vendégül látni őket Szentendrén. A látogatás pontos idejéről híradással leszünk, az időpontok egyeztetése folyamatosan van!

"Én vagyok a feltámadás és az élet, ha valaki hisz énbenem, ha meghal is él."

(Ján. 11,25)

Üzen a múlt

"Túljutottunk a Diákszövetség szép tahi konferenciáján is. Közeledett az utolsó "magányos" nyaram, sőt, az utolsó szabad nyár. Ugyanis Kováts J. István és Sebestyén Jenő már tarthatatlanná tette Victor János helyzetét a Teológián, el kellett hagynia. Ravasz László hiába marasztalta legjobb professzorát. Ezért sürgőssé vált a belső-lipótvárosi (ma Szabadság téri) gyülekezet önállósítása, ezzel pedig kitelt az én kápláni szolgálatom ideje is. Tehát még egyszer felszabadultam. S mivel ezek a hónapok családnk későbbi történetére olyan döntő kihatással voltak, hadd süssön fel ezekben az emlékezősekben is még egyszer ennek a régi balatoni nyárnak néhány ragyogó napsugara.

Ennek végén kell papi vizgára mennem. Dolgoznom, tanulnom kell, de kikapcsolódásnak ott lesznek a vitorlás versenyek. Eszembe se jutott, hogy az újságok sportrovatában és a rádió sporthíreiben fel-felbukkanó nevem egyeseknek szemet szúr, s vannak, akiket a versenyzésem egyenesen megbotránkoztat. Miféle pap az, aki vitorlázik? S hogy milyen erősen tartották magukat az efféle előítéletek, azt egy éppen akkor lezajlott debreceni eset is bizonyította.

Ebben az esztendőben (1932) ismét olimpiára készült a világ. Az előző évi magyar ifjúsági tornász bajnok, a kisújszállási gimnázium tanulója, P. Tóth Lajoska, István bátyja nyomdokain már a Debreceni Egyetem teológiai fakultásán diákoskodott. Javában folytak az olimpiai válogatók. Az országos selejtezőkön az alacsony termetű, hallatlanul rugalmas P. Tóth Lajos tiszteletes úr nem csak hogy megverte valamennyi ellenfelét, de gyakorlatainak magas pontszámával messze maga mögé utasította az utána következő legjobb magyar tornászt, Pelle Istvánt. Ez természetesen belekerült az újságokba. S akár Móricz Zsigmond Légy jó mindhalálíg-jának megható hőse esetében a Kollégium tanárainak tanácsa, most is összedugták a fejüket a főtiszteletű professzorok. Megdézdték maguk elé a delikvenst.

Ez a végtelenül szerény, kedves és vidám vidéki fiú méltó párja lehetett volna Nyilas Misinek. Szorongva vonult be a talpig feketébe öltözött szigorú férfiak ítélőszéke elé. Csikesz Sándor acélos, rövid karjával, amelyen megfeszült a kabát ujja, megtörölte verejétekező kopasz fejét, rávillantotta fényes orrcsipetőjét, s mintha valami nagy bünt követett volna el, vallatóra fogta. Igazak-e az újságok híre? Lajoska megvallotta, hogy igazak. Erre közölték vele, hogy azonnal döntenie kell: vagy torna, vagy teológia! Elvégre egy jövődől lelképásztor nem bohóckodhatik egy szál sportingben és gatyában nyújtón, korláton és lovon bámész tömegek szeme láttára. Sport vagy teológia? Lajoska lehajtotta fejét. Mit tehetett volna egyebet. A teológiát választotta.

S néhány hónappal később Pelle István a Los Angeles-i olimpián világraszóló dicsőséget szerzett a magyarságnak. Több aranyérmet nyert."

/Idézet Bodoky Richárd: Szent Mihály hava
(2008, Bp.) c. könyvéből./

Családi Nap a Lajos-forrásnál

Jún. 1. hétfőn, Pünkösöd II. napján
de. 10-től egész napos

közös bográcsozást tartunk a Lajos-forrásnál
szabadtéri istentisztelettel egybekötve!

Családokat gyermekekkel együtt szeretettel várunk.

Jelentkezés a templomban máj. 17-én és 24-én.

Négszer biztosan találkozhatom Jézussal!

Az igehirdetést hallgatva, vagy a Bibliát olvasva többször jutott eszembe, milyen kiváltságos helyzetben voltak azok az emberek, akik személyesen is látták, hallgatták Jézust vagy akár követték is a Mestert. Nincs nagyobb kívánságom, mint az, hogy közösségben lehessek Istennel.

Hogyan lehetek érzékenyebb Istennel való kapcsolatomban? Erre a kérdésre most is keresem a választ. Nagy segítséget akkor kaptam, amikor évekkkel ezelőtt egy nyolc hetes Szentlélek szemináriumon vettem részt. Az első néhány összejövetelre igen nehezen indultam el. Mindig volt, amiért inkább otthon maradtam volna: fáradtság, családi program, munkahelyi elfoglaltság, lelki tompaság. Szerencsére mégis elindultam, mert nem voltam egyedül. Ezt csak később értettem meg, mikor a tanfolyam végeztével hallgattam a nekem szóló áldást, és egyszerre éreztem, milyen kis pont vagyok, és azt, hogy bennem az egész teremtett világ. Ezek az alkalmakon nem történt semmi rendkívüli. (?) Beszélgettünk a "tananyagról", imádkoztunk, énekeltünk. Mégis hétről hétre egyre inkább vártam ezeket a beszélgetéseket. Ízelítőt kaptam az első keresztyének életéből, akik ismerték egymást, segítettek egymásnak, imádkoztak egymásért. Tudtak kitárulkozni Jézus előtt, mertek segítséget kérni Tőle és a gyülekezettől. Azon a Szentlélek szemináriumon értettem meg, miért nem lehet magányos vagy maga módján vallásos a keresztyén ember. Jézussal való kapcsolatunkat is közösségben kell ápolnunk, úgy ahogy Ő mondta: *"ha ketten közületek egy akaraton lesznek a földön minden dolog felől, amit csak kérnek megadja nékik az én mennyei Atyám. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük."* (Mt 18, 19-20)

Gyülekezetünkben az áprilisban induló "Tanítványság képző" négy alkalomból álló előadás és beszélgetés-sorozatban újra találkozhatom Jézussal, újra elindíthat lelkileg, vagy tettekben arra az útra, melyen az Ő áldása van.

Újra le kell győznom magamban a hétköznapi fáradtságot, fontos családi programokat, munkahelyi elfoglaltságot, lelki tompaságot!

Fülöp Zsolt

MÓRICZ ZSIGMOND

A nagy magyar református író, Móricz Zsigmond születésének 130-dik évfordulójára Leányfalu Nagyközség önkormányzatának megalakulása 60. jubileumán, 2009. május 30-án együttes ünnepségen, míg a szülőfalu a születésnap előtti napon, azaz 2009. június 28-án a Móricz Zsigmond Társaság (Szentendre) és a Móricz Zsigmond Kulturális Egyesület (Nyíregyháza) közös rendezvényen, Tiszacsécsén tartandó szimpóziumon fog emlékezni.

A szülőfalu ünnepsége a helyi református templomban 10 órakor Istentisztelettel, dr. Bölcskei Gusztáv, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspökének, a Református Zsinat vallási elnökének szolgálatával kezdődik.

"Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, a kik nem látnak és hisznek."

(Ján. 20,29)

Én is ember vagyok*(Hamar István válogatott igehirdetési)*

A hitélettel foglalkozó kiadványok élvonalához tartozó művet lapozhat végig az, kezébe veszi Hamar István: *Én is ember vagyok* című prédikációs kötetét.

Hamar István, nyugalmazott református lelkész - aki 30 évig volt a Szolnoki Református Egyházközség lelképásztora, és akinek több évtizedes szolgálatát mind saját gyülekezetében, mind az egész egyházban áldás és megbecsülés kísérte - életét döntően az igehirdetés és a lelki gondozás tette ki.

"Ez vagyok én is: kísértéseknek kitétt, s betegségtől, fáradtságtól, saját nehéz természetemtől sokat gyötrődő, botladozó ember. Nem tőlem, hanem csak az Istentől lehet sokat várni. Az én szolgálatom értelmét abban látom, hogy mindazokat, akikkel lelképásztori munkám során találkozom, akikkel beszélgetek, s akik várakozással tekintenek rám, el tudjam vezetni ahhoz, aki valóban tud rajtuk segíteni; akinek én csak a követe, bojtárja vagyok..." - vall a könyvben hiteről és hivatásáról a szerző.

A bibliai igék ismertetésén és magyarázatán túl képet kaphatunk a kor történelmi, földrajzi, gazdasági állapotáról, a szokásokról, vagy akár a technikai fejlettségről, éppen olyan mélységben és terjedelemben, ahogy az a tanítás megértését és feldolgozását szolgálja, hogy megérthessük, hogyan éltek Isten közelében az akkori emberek, és hogyan tapasztalhatjuk meg ma mi magunk is Isten jelenlétét hasonló helyzetekben. Mert bár a kor változik, az alapvető emberi kérdések két ezer év után is változatlanok.

A könyvben számos nagy kérdés terítékre kerül. Szó esik többek között az emberi kapcsolatok egymást formáló erejéről, a házastársak, testvérek, szülők viszonyáról, a gyermeknevelésről és az utódoknak átadott igazi örökségről, a hatalom birtokosainak felelősségéről, a hivatásról, a boldogság összetettségéről, az emberi mivoltunk többsíkúságáról, a terhek elviselésének módjáról - mai példákkal, lelki gondozói tanácsokkal kiegészítve.

Kolos Emőke

A kiadvány a március 1-i 10 órai istentisztelet után kiosztásra került a hívek között.
További példányok az iratterjesztésben megvásárolhatók!

"Aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék! Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtlön felül kísérteni; sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy el bírjátok azt viselni." (1. Kor.10, 12-13.)

A munkanélküliség lelki stációi

Beszélgetés gyülekezetünk lelkipásztorával a munkahely elvesztésével járó lelki folyamatokról, az egymás iránti szolidaritásról, a gyógyító energiák mozgósításáról, az elfogadásról és az Istenbe vetett hit erejéről

A kisebb-nagyobb próbatételek mindannyiunk életében jelen vannak. Az egyensúly-, az évek alatt megszokott rend bármilyen okból való hirtelen felbomlása lélekpróbáló feladat. A munkanélkülivé válás pszichés szorongatásáról és a lehetséges kiutakról beszélgettünk gyülekezetünk lelkipásztorával, dr. P.Tóth Béla református lelkész-pszichológussal.

- Manapság egyre többek életében következik be a munkahely elvesztése, a megszokott életvitel felbomlása. Milyen jellemző lelki stációi vannak a munkanélkülivé válásnak?

- A munkanélküliség kemény lelki erőpróba, amelyre sokféleképpen reagálhatunk. Vannak, akik szinte azonnal összeomlanak, magukat okolják, vannak, akik a külvilágot hibáztatják, és vannak, akik a romló munkakörülményekből való szabadulás miatt kezdeti eufóriát, felszabadulást élnek meg. Ez utóbbi lelki önvédelem azonban ne tévesszen meg senkit. A munkahely elvesztése - ha a kezdeti stádiumban másnak látszik is - komoly trauma. Mivel a munka a napi ritmusunkat keretbe foglaló tevékenység, életünk meghatározója, sőt bizonyos szempontból a személyiségünk része is, így fel kell dolgozni az elvesztésével járó változásokat, fájdalmakat. A munkahely lelki szerepét tekintve ugyanis egyebek közt a tápláló édesanyát testesíti meg, elvesztése ezért gyásszal jár, el kell engedni, el kell búcsúzni tőle. Az egyén pszichés terhelhetőségét 100%-nak véve a munkahely elvesztése a legközelebbi családtag elvesztésének pszichés traumájával egyenértékű, vagyis a terhelhetőségünk 50%-át emészti fel. Ha ezzel párhuzamosan még egy másik komolyabb feladattal is szembe kell néznünk, az a teljes kitértségig képes legyengíteni mentális állóképességünket.

- Hova vezethet, ha lelkileg nem vagyunk elég erősek, felkészültek?

- A "nem baj, legalább lesz időm a kedvenc időtöltéseimre, szabadabb leszek" önvigasztaló gondolatok a tapasztalatok szerint 2-3 hét után lecsengenek. Ha viszonylag hamar sikerül állást találnunk, az megállíthatja a hullámvásútra emlékeztető lelki folyamatok sorát. A kezdeti eufória után ugyanis különféle megküzdési stratégiák lépnek életbe. Álláshirdetések böngészése, interjúk, tartalmas időtöltések keresése, átképzés, nyelvtanulás mind-mind a túlélési stratégiánk része lehet. Ha ezek azonban hosszabb távon sikertelenek, kezdetét veheti a lelki mélyrepülés. A legnagyobb veszélyt az önérték-vesztésen túl a valóság megbízhatóságába vetett hit megrendülése okozza. A helyzetet tovább nehezíti az otthonhoz kötöttség állapota, amely a kapcsolatok beszűkülését is eredményezi. A volt munkatársakkal elhalnak a kapcsolatok, a barátok elmaradnak, a napok értelmetlenné válnak, az idő szétfolyik. Tulajdonképpen hosszú ideig fennálló stresszhatással állunk szemben, ami sok esetben súlyos sérülékenységekhez vezethet és neurózisokat, alkoholizálást, vagy más stimuláló szerek használatát is eredményezheti.

- Milyen pszichés felkészülési módok léteznek a kedvezőtlen helyzetek túlélésére? Hogy lehet magunkat "gyógyítva" elkerülni a leépülést, a túlzott befelé fordulást, az önpusztító életmód kialakulását?

- Magyarországon sajnos hiányzik az átmeneti időszakok kezelésének kultúrája az, hogy az emberek felkészültek legyenek arra, hogy az életük során többször is szembe kell nézniük nagyobb változásokkal. Pedig ezekhez mindenképpen szükséges az intellektuális és spirituális felkészülés. A gyermekvállalás, válás, egy haláleset, vagy akár a nyugdíjazás is eredményezhet ilyen

élethelyzeteket. A kritikus élekciklusok feldolgozása nagyban eltér a hitben járók és a hit nélkül élők esetében. Nézzük akár Jób példáját. Akik képesek ajándékként megélni a jó napokat, és a rossz időszakokat is ugyan annak az Úrnak a kezéből valónak tekintik, azok sokkal védettebbé válnak, hiszen számukra az "alapok" nem rendülnek meg.

Az Írás is ezt erősíti:

"Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk?- vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezik; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát; és ezek is ráadásul megadtnak nektek." (Máté 6, 31-33.) Rendkívüli jelentőségűek továbbá a mikrokörnyezettel ápolott pozitív, szeretetteljes kapcsolatok: minden élethelyzetben tudunk kell szeretetet adni és kapni is. Hisz: "Az ajándékozó bővölködik, és aki mást felüldít, maga is felüldül." (Péld., 11,25). Nagyon fontos továbbá a tágabb környezet, a barátokkal, ismerősökkel való kapcsolatok rendszeres ápolása, ébren tartása. Fontos, hogy segítsünk egymásnak, legyünk szolidárisak egymással, például az esetleges álláslehetőségekről tudassuk ismerőseinket, és mi is érdeklődjünk mások számára ilyenek felől. A hálózatépítés, az úgynevezett "self-help-group"-ok, az önségélyező baráti csoportok aktív működtetése mindenképpen építő és főleg hasznos. A dolgok kimenetelét tekintve azonban az is fontos, hogy mit mondunk magunknak nap, mint nap. Önmagunk tudatos gondozása, a saját lelkünk ápolása elengedhetetlen. A mélyponthoz való átlendülést segítheti egy-egy pozitív mozgósító jelszó is. Egy ismerősöm, aki már többször kényszerült munkahelyváltásra az utóbbi időben, a munkalehetőségeit firtató kérdésre mindig mosolyogva adta meg a választ: "Munkám volt, és munkám lesz!". Nyíltságának, optimizmusának köszönhetően a közelmúltban, többedszerre, valóban lett is. Aztán érdemes a valóban értékes, elmaradt olvasmányok pótlása, amely komoly lelki megerősítést jelenthet a nehéz időszakokban. Az önbecsülés karbantartása és növelése pedig a magunkra mért próbákkal is végezhető. Ezek egyrészt fizikális "erőfeszítések" lehetnek - a sport, a rendszeres testmozgás ugyanis kiemelt jelentőségű a mentális betegségek kezelésében, a pszichikai állóképesség fokozásában. A másik módszer a nálunk elesettebbeken való segítség, a gondoskodás, ami önértékelésünk és pozitív életszemléletünk visszaállításában jelenthet nagy segítséget, de személyiségünk flexibilitásának növelése, az önsajnálattól való tudatos tartózkodás és a rendszerezett időbeosztás is nagyon fontos lehet. Minden napra jelöljünk ki néhány elvégzendő főbb feladatot, amiből egy teendő lehetőleg más emberekkel való kapcsolatfelvétel legyen. Így tudatosan nem engedjük magunkat elszigetelődni a világtól és embertársainktól.

- Az elszigetelt, reménytelen állapotokból is lehet "győztesként", egészségesként kikerülni?

Gyülekezeti tapasztalatom szerint sokan éppenséggel megerősödve kerülnek ki egy-egy életkrízisből. Csak el kell higgyük, hogy a rossz dolgokból is jöhet ki jó, vagyis a bajból megtisztulva, megerősödve is ki lehet kerülni. Mindennek megvan a maga rendelt ideje! Ha úgy tekintjük, akkor az állástalan időszak "ajándék idő" is lehet arra, hogy elmélyültebb, igazabb emberré váljunk általa és új dolgokat tanulhassunk, felismerésekhez jussunk. A látszólag inaktív periódus így lehet az erkölcsi, lelki, tudásbeli fejlődésünk fontos, akár meghatározó időszakává is.

"Mert minden értetek van, hogy a kegyelem sokasodjék, és egyre többen adjanak hálát az Isten dicsőségére. Ezért tehát nem csüggedünk. Sőt ha a külső emberünk megromlik is, a belső emberünk mégis megújul napról napra. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk, mivel nem a láthatókra nézünk, hanem a láthatatlanokra, mert a láthatók ideig valók, a láthatatlanok pedig örökkévalók." (Kor 4, 15-18.)

HITEMET SOHA EL NEM HAGYTAM

Varga Lászlóné nyugalmazott takarékpénztári dolgozó, gyülekezetünk tagja - 1992-től tölt be presbiteri tisztséget. Büszkesége a családja, fia, leánya és két unokája: a 19 éves Bence, aki a VFB Stuttgart ifi csapatának erőssége, és a most érettségiző Dóra.

Édesapám négy évesen már vitt magával vasárnaponként a templomba, nővérem a polgári iskolába járt. Én a polgári iskola átalakítása utáni első évfolyamban / ötödikesként/, de még a református egyházi iskolában kezdtem el tanulmányaimat a jelenlegi Petzelt Szakközépiskola - átépítés előtti - épületében. Azt megelőzően a református elemi iskolai tanítás a templomudvarban volt. Az első két osztályt (a mostani lelkeszi hivatal és lakás helyén) Égner Kálmánné Vadon Klára tanította. A nagy gyülekezeti teremben pedig a 3. - 4. osztályt Kerekes Pál tanító út oktatta. Ekkor már a háború nagyban dúlt, gyakran a tanórát szíriának szakították félbe, és olyankor mindenkinek a városi légtalpi pincébe kellett lemenni.

A későbbi Földhivatal épületében a háború alatt orosz katonai kórház volt, itt volt előtte a református internátus, ahol az ország távolabbi részeiből jött tanulók laktak. A nagy érdeklődés miatt tanítás folyt a mostani un. Holdas udvar épületében is, ez azonban 1947 telén leégett. Az államosításkor a tanulókat áttették a város más iskolába, a leányokat a megszüntetett Zárda /Bajcsy Zsilinszky utcai/ épületébe, a fiúkat a Templomdombi Iskolába.

A református iskola iránt nagy érdeklődés volt a környék gyermekei részéről. Szigorú, ám nagyon emberséges és nagy tudású tanáraink voltak, ma is tisztelettel és szeretettel gondolok vissza rájuk. Az életre nevelés volt a céljuk, hitet, jó erkölcsöt, háztartási ismereteket is oktattak a rendes tárgyak között.

Az un. rendszerváltás után a gyülekezet lelkipásztora és presbitériuma részéről felmerült, miként lehetne újraindítani a református oktatást, lehetőleg gimnáziumként. Megkísérelték a szakmukásképző iskolát visszakérni, de az egyház vezetői nem akartak botrányt, mint akkoriban Dabas-Sáriban zajlott, ezért kerestek más megoldást.

Ekkor került képbe gimnáziumunk jelenlegi épülete, amelynek fele részéből kiköltözött már a rendőrség, de ott volt még a tűzoltóság. A terület ideálisnak mutatkozott, ám nehéznek mutatkozott a megoldás. Az 1994-1998 közötti önkormányzati testületre várt a nagy feladat, hogy hozzájáruljon az ingatlan megszerzéséhez.

Soha nem akartam semmilyen politikai szerepvállalást, de úgy látszik az Úr Isten másképp gondolta, mert a 4.sz.körzetben megválasztottak képviselőnek, s ezzel 3 református presbiter volt a testületben: Malomsoky József, Fülöp Zsolt és én. A polgármester ekkor Kállay Péter volt, aki támogatta ügyünket. Hosszas viták után 1995-ben a testület elfogadta az ingatlan-cserét, és ezzel a küzdelmes évek sora indult el. Azon a napon a Bibliaolvasó Kalauzban János 16,23 így üzent nekünk :

" Amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek"

Mellettem ült Fülöp Zsolt és mutattam neki az üzenetet, rábólintott, hogy ő is olvasta. A mögöttünk levő székeken a gyülekezet tagjai közül sokan lélegzet-visszafojtva figyelték az eseményeket, és hatalmas öröm fogadta a döntést.

Ezután példás összefogás kísérte az egyház vezetőinek küzdelmét, gyülekezeti tagok, az ide jelentkező diákok szülei fizikai és anyagi segítséggel járultak hozzá az átalakításhoz, míg végül 1999.szept.1-én elindulhatott a 4 és 8. osztályos gimnáziumi oktatás.

A szülők, a gyerekek, az asszonykör tagjai a téglahordástól a kőművesek utáni takarításig kivettük részünket a munkából. Tehát, ami az én gyermekkoromban megszakadt, az most az Úrsten segítségével folytatódik. Életem során mindig éreztem Pásztor János által választott esketési igém erejét " 84.Zsoltár 8. vers: "Erőről erőre jutnak, amíg megjelennek Isten előtt a Sionon..."

Küzdelmes gyermekkorom volt, a gimnáziumot esti iskolában végeztem, mert dolgoznom kellett. Az érettségit követően, szintén este /heti négy napon / az ELTE bölcsészkarára jártam 5 félévet. Munka mellett nagyon nehéz volt, egészségem is legyengült, 49 kilóra fogytam le, Gyerkó doktor úr leállított. A laktanyai könyvtárt ott hagytam, ott gyakran szememre vetették templomba járássomat./ Úgy látszik, volt, aki besűgött/. Hitemet mindig megvalóítottam.

Ezután az OTP-be mentem dolgozni, ahol szeretettel fogadtak, főnöknőm gondoskodott arról, hogy mindent megtanuljak, az utolsó 14 évet fiókvezető helyettesként dolgoztam nyugdíjba menetelemig. Most immár tizedik éve a Református Gimnáziumban dolgozom,

Szeretettel : Vargáné Gizi
presbiter

"Láttam egy angyalt leszállani a mennyből, akinél a mélység kulcsa volt, és egy nagy lánc volt a kezében.

Megfogta a sárkányt, a régi kígyót, a ki az ördög és Sátán, és megkötözte azt ezer esztendőre, és a mélységbe vetette, és bezárta és bepecsételte felette, hogy többé el ne hitesse a népeket."

(Jel. 20,1-3)

A kiadványunkban megjelenő cikkek, írások nem feltétlenül fedik mindenben a szerkesztőség véleményét, hanem elsősorban azok szerzőinek gondolatait tükrözik.

KEHELY

Szentendrei Református Hírlevél

Kiadja: az egyházközség - Cím: 2000 Szentendre Rákóczi út 14.
Telefon: 06 26 310-524 - Felelős kiadó: dr. P.Tóth Béla lelkipásztor
Főszerkesztő: Jámorné Benkei Ildikó (E-mail: jambor@limar.hu)
Olvasószerkesztő: Sikolya Zsolt gondnok,
(zsolt.sikolya@dunakanyar.net)
Tördelő: Fazekas Andrea Nyomtatás: Kádár Péter, D' sign Kft.
Honlap: www.szre.hu